

Thườ bé, tôi hay đượ ngoại kể cho nghe những câu chuyện cổ tích. Những câu chuyện có công chúa, hoàng tử và những cô tiên hiền thật hiền ru tôi êm vào giấc ngủ, theo tôi đến tuổi ngậ ô mai. Và khi biết bẽ lên, cúi đầu tránh ánh mắt nhìn của một ai đó, tôi mơ tình yêu sẽ đến với tôi hệt như trong cổ tích. Tôi sẽ vẫn nghĩ như vậy nếu như không có một chiều chạm trán với một người đưng.

Cho xe rẽ vào nhà đi Tư sau một ngày làm việc dài, tôi nghĩ đến những trái ổi treo lủng lẳng ở cây phía sau vườn nhà đi.

- “Ngoài kia có cô bé nhìn qua khe nghe tiếng đàn của tôi...”

Trái ổi chín tuột khỏi tay tôi, rơi xuống đất. Bên kia vườn là một người... đưng đang ôm đàn, cất cao giọng oanh vàng thỏ thẻ. Hmm, tôi đang nhìn hấn bằng hai cái cửa sổ tâm hồn tròn xoe của mình, thẳng thắn hấn hoi chứ có qua khe hồi nào đâu. Hấn tinh nghịch, nháy mắt cười, và không để ý đến cái bực mình của tôi, hấn vẫn ngêu ngao:

- “Đàn tôi hát câu gì mà sao cô bé cười ngộ ghê...”

Ai mà cười với người đưng! Tôi gọi hấn một cái nhìn thân thiện cỡ điện 2000 volts rồi quay vào nhà đi Tư, bỏ lại sau lưng nụ cười có chiếc răng mọc không đúng chỗ của hấn.

Từ hôm đó, tôi không ghé nhà đi Tư nữa. Tại hấn. Mỗi lần thềm cái vị chua chua giòn giòn chắm với muối ớt cay cay của ổi, tôi đành phải nuốt nước miếng, nhâm nhi kẹo me cho đỡ buồn. Rồi loay hoay với bài vở, với việc làm, tôi quên mất cây ổi, và tất nhiên, quên luôn cái người đưng khác họ kia.

- “Xin lỗi cô...” Một giọng nói trầm âm từ đằng sau khi tôi đang loay hoay soạn bài trong phòng vi tính của trường vào chiều thứ sáu.

- “Dạ...” Quay mặt lại, tôi tròn xoe mắt, và bất gặp đôi mắt kia cũng tròn không kém đang ngạc nhiên nhìn tôi. Lại là hấn. Hình như còn nhớ đôi mắt liếc có điện của tôi lần trước, hấn ngượng ngùng:

- “Ồ, không có gì...” Hấn nói rồi đi lại phía cuối phòng.

- “Vô duyên!” Tôi nghĩ.

Chưa quen với *Microsoft PowerPoint* nên loay hoay mãi tôi vẫn chưa soạn bài xong. Ô sao thế này, máy đứng im không nhúc nhích. Hoàng hôn, tôi vội bấm nút, tắt máy. Bao nhiêu công tôi hì hục đánh máy từ chiều đến giờ bỗng tiêu tan. Màn hình mất điện vô tình là một tấm gương mà người đầu tiên tôi thấy trong gương, lại là hấn.

- Nếu cô không ngại, cho phép tôi giúp cô làm cho xong. Trời bắt đầu tối rồi và phòng vi tính sẽ đóng cửa trong vòng nửa tiếng nữa.

Cuối tuần này tôi có rất nhiều việc phải làm. Bài lại phải xong cho buổi thuyết trình vào thứ hai. Không làm gì được hơn, tôi đành để hấn giúp. Hai bàn tay hấn nháy nhót nhịp nhàng trên bàn phím.

- Xong rồi, cô coi lại đi.

- Cám ơn...

- “Tên tui là Duy...” Hấn giới thiệu, giọng Nam bộ đặc sệt.

- “Anh cũng học ở trường này?” Tôi hỏi, cố tình tránh giới thiệu tên mình.

- Vỵ học ở đây lâu chưa?

Cái cửa sổ tâm hồn của tôi hiện lên hai, ba đầu chấm hỏi to thiết to: Sao hắn biết tên tôi? Đoán được điều đó, hắn đưa mắt lên màn hình. Tên tôi còn y nguyên trên trang đầu của bài thuyết trình hắn vừa đánh máy xong.

- Chắc Vy còn giận tôi chuyện hôm trước?

- Ai đâu mà giận... người đứng...

- “Ký hiệp ước hòa bình nhé!” Hắn cười hiền lành, nụ cười với chiếc răng khểnh rất có duyên. Gió lạnh lạnh cuối đông. Hai hàng đèn trong khuôn viên trường đã được thắp sáng. Tôi mỉm cười với một cô gái đi ngang, tay ôm một giỏ hoa hồng. Ừ nhỉ, hôm nay là *Valentine*.

Từ hôm ký hiệp ước hòa bình, người đứng và tôi gặp nhau thường hơn ở trường. Sau những giờ học, người đứng hay rủ tôi đi dạo bên bờ *Mississippi* cách trường không xa. Ở đó, người đứng kể cho tôi nghe rất nhiều về miền quê nơi người đứng lớn lên, nơi có dòng sông với những mùa nước nổi, có những hàng dừa xanh soi bóng bên dòng kênh, có những vườn cây xanh thơm hương hoa trái. Tôi hay cười vì cái lời nói chuyện rất chân thật, tự nhiên kiểu Nam bộ của người đứng. Người đứng thì hay nhăn mũi, nhìn tôi hát khe khe: “Này cô em Bắc Kỳ nhỏ nhỏ...” Người đứng bây giờ đã là người thân, và tôi, tha hồ bắt tội, giận hờn, bướng bỉnh mà không sợ người đứng ghét.

- Duy ơi, Vy muốn đi ăn!

Người đứng im lặng một chút, gãi gãi đầu:

- Chiều nay có *Superbowl*, Vy!

- Vy thèm bún riêu!

- “Nhỏ nấu còn ngon hơn tiệm đó! Anh rửa rau, dọn dẹp cho nhỏ,” người đứng nài nỉ.

Tôi lẳng lặng không nói, bỏ vào nhà bếp. Thấy thời tiết có vẻ chuyển sang đông, người đứng đi theo tôi:

- Ừ đi ăn. Anh cũng đang thèm bún riêu.

- “Vy nấu ngon hơn tiệm mà,” giọng tôi sưng nước.

- Thôi mà, cho anh xin ... nhỏ muốn đi đâu?

- “Không đi đâu hết...” Tôi mím môi.

Nguyên một buổi chiều chẳng ai đi ăn, cũng chẳng ai xem đấu banh, và nồi bún riêu cũng chẳng ai nấu.

- “Anh đói quá rồi, đi ăn thôi,” người đứng nhăn nhó.

- “Vy không đói,” tôi giận dỗi.

- Nhỏ ơi, giận in ít thôi! Giận nhiều quá làm sao lớn nổi.

- “Ừ... không lớn nổi...” Mưa về trên mắt, tôi khóc.

Chiều hôm sau, người đứng đứng ở hiên nhà tôi năn nỉ:

- Cho anh xin, nhỏ mà không giận anh mới sợ đó, bây giờ anh dẫn nhỏ đi ăn, muốn gì anh chiều hết chịu chưa!

Tôi đỏ mắt:

- Không thèm!

Từ ngày cái hiệp ước hòa bình được ký kết, tôi là người phá hiệp ước đó nhiều nhất, và người đứng cứ phải làm lại hiệp ước, hết lần này đến lần khác.

Hoàng hôn buông nhẹ xuống thành phố một lớp voan dịu dàng, mong manh. Hơi lạnh mơn man trên má. Người đứng mang theo cây *guitar*, đưa tôi dạo quanh công viên xanh mát bên bờ *Mississippi*:

- Nhỏ nhắm mắt lại đi!

- “Gì vậy anh?” Tôi hỏi nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời.

- Chúc mừng Sinh nhật! Vy mở quà đi!

Trong lớp giấy gói rất đẹp kia là một cái hộp nhỏ nhỏ. Tôi ngạc nhiên, thích thú cười reo lên như trẻ nhỏ khi thấy một chú dê trông với hai cái râu rất dài và đen.

- A! Anh kiếm ở đâu ra?

- “Bí mật,” người đứng cười.

Ôm cây *guitar*, người đứng rải một hợp âm thanh và âm áp. Tiếng đàn cao vút lên, ngân mênh mang. Một làn gió vừa làm xao động mặt nước. Nước sông hôm nay trong lắm. Giọng đàn chuyển thành trong vắt. Tôi nhắm mắt. Trước mắt tôi không phải là dòng *Mississippi*. Tôi thấy mình đang ngồi bên dòng sông quê anh, bình yên trong một đêm trăng sáng. Tiếng *guitar* cuộn cuộn, rì rào cánh đồng lúa, một cô bé theo chân những đứa trẻ hàng xóm thả diều trên đê, chạy qua khu vườn trồng đi bắt dế. Tiếng đàn ngọt ngào, ray rứt. Một khu vườn hiện về với vòm ngọc lan ngát hương, có cô bé bỡ ngỡ thấy mình đã lớn khi mặc chiếc áo dài... Người đứng đưa tôi về với khung trời tuổi thơ êm đềm, cho tôi thấy mình hồn nhiên trẻ lại bằng một món quà rất ngộ nghĩnh trong ngày sinh nhật tôi. Không có hoa hồng, không có những ánh nến lung linh nhưng tôi có một sinh nhật đầm ấm bên người đứng trong một buổi chiều hoàng hôn thật đẹp.

Tháng 3, mùa xuân về trên những nụ anh đào xinh xinh, bên những vạt nắng trên thảm cỏ xanh mướt. Cột

một sợi ru-băng hồng trên tóc, tôi mặc áo dài trắng, sửa soạn đi lễ ngày chủ nhật với người đứng. Còn sớm nên người đứng đưa tôi đi dạo một vòng trong công viên. Buổi sáng thật bình yên. Giọt sương mai dịu dàng hôn nhẹ lên tóc, gió nhẹ đưa tà áo dài tôi quần lay chân anh. Tôi luông cuống vì ánh nhìn ngỡ ngàng trong đôi mắt người đứng:

- Hôm nay nhỏ lạ quá!

Một tuần người đứng đi công tác, không có ai cùng tôi thả diều trên những cánh đồng trống ở nông trại cách nhà không xa, không có ai lái xe theo tôi về nhà khi phải đi làm buổi tối, không có ai đứng ngoài chờ cho tôi mở cửa vào nhà bình yên... Nỗi nhớ nhẹ nhàng, len lén đến bên tôi, ở lại. Đêm nay sao rơi đầy sân, đẹp lắm... đêm nay bên cửa sổ, nhật ký của tôi có thêm những dòng mới về người đứng...

Tháng 2 lại về. Thần *Cupid* hình như không biết lạnh, nghịch ngợm cầm cung tên rong chơi góc phố. Người đứng thấp lên hai ngọn nến:

- Chúc mừng sinh nhật!
- “Sinh nhật ai?...” Tôi ngạc nhiên.
- “Hai năm ngày anh chạm trán với nhỏ,” người đứng nhẹ nắm tay tôi.
- “Anh ăn gian...” tôi bồi hồi.

Ánh nến lung linh, tình yêu cũng lung linh. Người đứng cười thật hiền, dạo phím:

*“Có những lúc anh mơ làm mưa
Mưa âm thầm rơi trên mái biên
Để mát lòng em khi hạ đèn
Giọt mưa thấm yêu em thiết tha
Và có lúc anh mơ làm gió
Ngọn gió thu nhẹ vương tóc mây
Thổi bay đi, từng chiếc lá vàng
Gót em hồng về theo giấc mơ
Có những lúc, anh mơ làm tuyết trắng
Hôn nhẹ lên đôi môi trinh trắng,
Có những lúc anh mơ làm nắng ấm
Hôn thật êm trên vai em gầy...”*

Ánh mắt người đứng tha thiết, trái tim tôi lỗi nhịp.

- Sáng nay chị Hai hỏi về nhỏ.
- Anh kể gì cho chị nghe?

- “Tôi có người yêu Bắc kỳ con,” người đứng bắt đầu đọc thơ, chọc tôi. “Anh kể cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ rất vô tình...”

- Sai rồi.

- ?????

- Cô Bắc kỳ đó... không vô tình!

Vòm lá trong vườn lao xao. Duy không đến bất ngờ như một hoàng tử trong cổ tích. Duy nhẹ bước vào đời tôi bằng những buổi chiều cùng tôi thả những ước mơ bay bổng theo những cánh diều cao vút, bằng những buổi sáng mùa đông trọt chân trên tuyết, bằng ngọt ngào những khúc hát dân ca anh ngân nga, bằng một tâm hồn rất nhân hậu, vị tha... Bên anh, tôi luôn thấy mình hồn nhiên, nhỏ bé, bình yên như thuở nào nghe ngoại kể “Ngày xưa, xưa lắm...”

Những nhánh thông cao vút đứng đưa. Gió nhẹ thổi, chấp đôi cánh tình yêu bay cao, cao mãi. Người đứng ơi, Vy vừa nhờ gió gởi cho anh một bài hát, khúc hát mà Vy rất yêu:

*“Giữa lúc giông tố, cuộc đời ngỡ tan vỡ
Tình yêu ta trao nhau người sáng
Có anh trong đời, với em nơi ấy bình yên.”*

Dan Vy
New Orleans, LA

Tìm Em

*Tìm em nổi mộng ban đầu
Tìm trong hư ảo mưa ngâu cuối mùa
Tìm em tháng Chín chiều mưa
Thắm đôi vạt áo, hôm xưa em về
Tìm em một thuở đam mê
Nụ hôn ngày ấy, anh về tương tư
Tìm em lặng bước vàng Thu
Tìm trong kinh sử hoang vu cõi lòng
Tìm em nửa kiếp long đong
Tìm trong nắng vỡ, mưa giông cuối trời
Tìm em bóng ngã đôi nơi
Đò xa lơ bên cuốn trôi theo dòng...*

Thanh Đa
Lewisville, TX

